

Μια πολύ ενδιαφέρουσα συνέντευξη του ιστορικού στελέχους του ΕΚΚΕ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ **Χρήστου Μπίστη** για τη μεγάλη αντι-ιμπεριαλιστική διαδήλωση που έγινε στην Αθήνα στην πρώτη μεταδικτατορική επέτειο του στρατιωτικού πραξικοπήματος της 21 Απριλίου δημοσιεύθηκε πέρυσι στην εφημερίδα **Εργατική Αλληλεγγύη (φ. 1170)**. Την συνέντευξη είχε πάρει ο **Κυριάκος Μπάνος**. Την παραθέτουμε ολόκληρη, συνοδεύοντάς την με ηχητικό απόσπασμα

παλιότερης συνέντευξης που μας είχε δώσει ο σύντροφος Χρήστος στη σειρά των εκπομπών **“Το βάθος του ουρανού είναι κόκκινο”** για τον διαδικτυακό ραδιοσταθμό **“Βαθύ Κόκκινο”**. Πρόκειται για το απόσπασμα όπου ο Χρήστος Μπίστης μιλάει για την εισβολή στην αμερικάνικη πρεσβεία στις 21 Απριλίου 1975, πρώτη μεταδικτατορική επέτειο της κήρυξης του στρατιωτικού πραξικοπήματος. Το πανό που στήθηκε μέσα στην αμερικάνικη πρεσβεία εικονίζεται στις φωτογραφίες που συνοδεύουν το ηχητικό απόσπασμα.

.....

[Περυσινή συνέντευξη]

Ο Χρήστος Μπίστης είναι ιστορικό στέλεχος του ΕΚΚΕ και μέλος της Κεντρικής Συντονιστικής Επιτροπής της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.
Μίλησε στον Κυριάκο Μπάνο.

Στις 21 Απρίλη του 1975 πραγματοποιήθηκε η μεγαλύτερη αντι-ιμπεριαλιστική διαδήλωση του κινήματος της μεταπολίτευσης. Εκατοντάδες χιλιάδες κόσμου βγήκαν στους δρόμους ανήμερα της επετείου της χούντας και διαδήλωσαν μέχρι την Αμερικάνικη πρεσβεία. Εκεί εξεγερμένη νεολαία έκανε επίθεση στην πρεσβεία και κατάφερε να φτάσει μέχρι και το ισόγειο. Πέρασαν 40 χρόνια από τότε. Θα μας θυμίσεις τα γεγονότα εκείνης της μέρας;

Ήταν έκφραση, ήταν ξέσπασμα συσσωρευμένης λαϊκής οργής. Ο λαός και η νεολαία που είχαν αρχίσει να ανακτούν εμπιστοσύνη στις δυνάμεις τους μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου και την κατάρρευση του χουντικού καθεστώτος τον Ιούλη του 74, τα είχαν πολύ χοντρά μαζεμένα ενάντια στους αμερικάνους ιμπεριαλιστές και τους εταίρους τους της αστικής τάξης.

Για τα εγκλήματά τους στον εμφύλιο από το '47 και μετά, για τον εξοπλισμό και την

εκπαίδευση ενός αντιδραστικού στρατιωτικού και κατασταλτικού μηχανισμού στα πλαίσια του μοναρχοφασιστικού μετεμφυλιακού καθεστώτος που εγκαθίδρυσαν στη συνέχεια, για την διοργάνωση του φασιστικού πραξικοπήματος της 21ης του Απρίλη σε συνθήκες κρίσης του πολιτικού συστήματος, για την ολόπλευρη στήριξή τους στο εγκληματικό χουντικό καθεστώς της 7ετίας που όταν είχε αρχίσει να διασπάται και να καταρρέει μετά την εξέγερση του Νοέμβρη αξιοποιήθηκε για άλλη μια φορά με επί κεφαλής πράκτορες της CIA όπως ο Ιωαννίδης για τη διοργάνωση πραξικοπήματος στην Κύπρο, για το άνοιγμα του δρόμου στην τούρκικη εισβολή και κατοχή και στη διχοτόμηση του νησιού. Αλλά και για το αποτυχημένο «πραξικόπημα της πυτζάμας» που είχε επιχειρήσει η συμμορία του Ιωαννίδη λίγους μήνες μετά τη μεταπολίτευση τον Φλεβάρη του 1975.

Εκτίμηση του ΕΚΚΕ ήταν ότι η πρώτη αυτή επέτειος του αμερικανόπνευστου φασιστικού πραξικοπήματος του '67, σε συνθήκες ανακήρυξης ως «στιγμαίου» του εγκλήματος της Χούντας που οδηγούσε στη σύλληψη ορισμένων μόνο από τους επί κεφαλής της αφήνοντας ανέπαφους τους μηχανισμούς ενάντια στο εργατικό και λαϊκό κίνημα - θα μπορούσε και θά 'πρεπε να αποτελέσει τομή για την ενίσχυση των αντιιμπεριαλιστικών και δημοκρατικών διεκδικήσεων του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας.

Έτσι βδομάδες πριν την 21η του Απρίλη του '75 είχε αρχίσει να καλεί σε μαζική συμμετοχή στη διαδήλωση μοιράζοντας χιλιάδες προκηρύξεις και αναρτώντας εκατοντάδες χαρτοπανώ στο κέντρο και στις γειτονιές της Αθήνας. Την ημέρα της διαδήλωσης ξεκινώντας απ' την πλατεία Κοτζιά όπου είχαν μαζευτεί πάνω από 1000 αγωνιστές προχωρούσε προς την Ομόνοια που είχε γεμίσει από κόσμο ενώ παραπέρα συγχωνεύονταν με την κοσμοπλημμύρα που είχε κατακλύσει το κέντρο της Αθήνας απ' το Μουσείο και το Πολυτεχνείο μέχρι το Σύνταγμα και τους γύρω δρόμους. Με τα καλλιτεχνικά πανώ που έδειχναν την εργατιά να τσακίζει τους αμερικάνους και τους κεφαλαιοκράτες πράκτορές τους, με το κάψιμο της αμερικάνικης σημαίας κάτω απ' τις ζητωκραυγές των συγκεντρωμένων, με επαναστατικά τραγούδια και συνθήματα πολλές χιλιάδες διαδηλωτές είχαν πια συσπειρωθεί στα μπλοκ του ΕΚΚΕ.

Φτάνοντας μπροστά στην Πρεσβεία που δεν περιστοιχίζονταν ακόμα από κάγκελα, καίγονταν άλλες δυο αμερικάνικες σημαίες, ενώ την ώρα που απ' το πίσω μέρος της πορείας βάφονταν ο θυρεός και η πρόσοψη του κτιρίου με κόκκινες μπογιές, από το μπροστινό γίνονταν η προσπάθεια εισόδου στο προαύλιο.

Μπροστά στον άγριο ξυλοδαρμό απ' την αστυνομία των πρώτων συντρόφων που επιχείρησαν την είσοδο ξέσπασε η οργή όλου του συγκεντρωμένου πλήθους, που κανείς δεν μπορούσε πια

να συγκρατήσει και που κατέληγε στην εισβολή στην Πρεσβεία όχι μονάχα από εκκετζήδες αλλά και από άλλες αριστερές οργανώσεις, ρηγάδες και κνίτες και κάθε λογής δημοκράτες αγωνιστές που έσπαζαν τζαμαρίες, έκαιγαν κουρτίνες, κατέβαζαν την αμερικάνικη σημαία και πανηγύριζαν ενθουσιασμένοι υψώνονταν πλακάτ που έλεγαν « Συνεχίζουμε στο δρόμο του Νοέμβρη», «Εθνική Ανεξαρτησία», «Λαοκρατία» και άλλα τέτοια.

Η μαζική επίθεση της αστυνομίας με θύελλα δακρυγόνων που επακολούθησε και αφού είχε αδειάσει το προαύλιο από διαδηλωτές, στράφηκε στη συνέχεια κυρίως ενάντια στο πίσω μέρος της πορείας για να το εμποδίσει να προχωρήσει και να μη δει τα χάλια της Πρεσβείας κυνηγώντας το και διαλύοντάς το μέχρι το Σύνταγμα.

Από την άλλη πλευρά όπου είχε περάσει το ΕΚΚΕ ανασύντασε τις δυνάμεις του και συνέχιζε από Αλεξάνδρας, Ιπποκράτους, Βαλτετσίου, Στουρνάρα και μέχρι το Πολυτεχνείο ενημερώνοντας με ντουντούκες κάτω από τις επιδοκίμασιες περίοικων και περαστικών για την εισβολή στην Πρεσβεία και το κατέβασμα της αμερικάνικης σημαίας. Όποιες συκοφαντίες και προβοκάτσιες επιχειρήθηκαν στη συνέχεια από αστούς και ρεφορμιστές κανείς δεν μπόρεσε να σπιλώσει την μεγάλη αυτή αγωνιστική παρέμβαση που είχε ακόμα μια φορά ανυψώσει την περηφάνια και την αυτοπεποίθηση του λαού.

Ποιες ήταν οι συνέπειες για το ΕΚΚΕ - που δέχτηκε και τα περισσότερα πυρά της κατασταλτικής μανίας του κράτους για εκείνη την διαδήλωση;

Για αρκετά χρόνια μετά οι αγωνιστές του ΕΚΚΕ αποτελούσαν στόχο των διωκτικών μηχανισμών για την συμμετοχή τους σε απεργίες, απαγορευμένες διαδηλώσεις, φοιτητικές κινητοποιήσεις κ.λ.π. με συλλήψεις, προσαγωγές σε δίκες και καταδίκες. Σ' ότι αφορά την εισβολή στην αμερικάνικη πρεσβεία αυτή από την πρώτη στιγμή θεωρήθηκε «ποινικό αδίκημα» και «εγκληματική πράξη» και όχι πολιτική εκδήλωση του λαού. Η ευθύνη αποδόθηκε στην «Διοικούσα Επιτροπή» του ΕΚΚΕ που είχε κατατεθεί στον Άρειο Πάγο για τις εκλογές του '74 και αποτελούνταν από τους Πέτρο Στάγκο, Άννα Φιλίνη και Χρίστο Μπίστη και που σέρνονταν στα δικαστήρια με την κατηγορία της «ηθικής αυτουργίας» μαζί και με τον μαθητή και μέλος της ΑΑΜΠΕ Αντώνη Σούλτσε για «εξύβριση αρχής» επειδή είχε αποκαλέσει απ' τη ντουντούκα «φασίστα» τον αστυνομικό διευθυντή Καραθανάση τον οποίο είχαν καταγγείλει σαν «χαφιέ» του χουντικού καθεστώτος ακόμα και οι αστικές εφημερίδες.

Επακολούθησε ένα μεγάλο κίνημα συμπαράστασης που κράτησε αρκετούς μήνες με μαζικές συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις, με εκατοντάδες αγωνιστές, καλλιτέχνες και δημοκρατικές προσωπικότητες που ζητούσαν την αθώωση των αγωνιστών, με την συλλογή 25000

υπογραφών που δήλωναν επίσης «ηθικοί αυτουργοί» για την εισβολή στην πρεσβεία και που είχε σαν συνέπεια ύστερα από την καταδίκη σε 18 μήνες φυλάκιση για την «Διοικούσα Επιτροπή» και 5 μήνες για τον μαθητή στο Πρωτοδικείο, η συνέχιση της δίκης στο Εφετείο να καταλήξει στην κατάρρευση της «ηθικής αυτουργίας» και στην αθώωση των τριών εκκετζήδων μειώνοντας ταυτόχρονα στους 3 μήνες την καταδίκη του μαθητή.

Το ΕΚΚΕ είναι μια από τις παλαιότερες οργανώσεις της επαναστατικής αριστεράς. Πες μας δυο λόγια για την συγκρότησή του και για την παρουσία του μέχρι σήμερα.

Εντελώς επιγραμματικά. Το ΕΚΚΕ δημιουργήθηκε στα χρόνια της Χούντας σε συνθήκες πλήρους διάψευσης, χρεωκοπίας και διασπάσεων της ρεφορμιστικής Αριστεράς. Θεωρούσε απαραίτητη την υπεράσπιση και αναγέννηση των επαναστατικών ιδεών που είχαν εμπνεύσει τις προλεταριακές επαναστάσεις και το κομμουνιστικό κίνημα στις οποίες οφείλονταν όλες οι κατακτήσεις της εργατικής τάξης και των λαών σε αντίθεση με την άρνηση και τον εκφυλισμό τους από αστούς και ρεφορμιστές. Εμπνέονταν από τον Μάη του '68, από την Πολιτιστική Επανάσταση στην Κίνα, από τους επαναστατικούς αγώνες στην Κούβα και το Βιετνάμ. Προσπάθησε να μελετήσει τις ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις, την ταξική ανάλυση της ελληνικής κοινωνίας και τα αδιέξοδα του χουντικού καθεστώτος καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι η ανατροπή του «συνταγματικού, κοινοβουλευτικού φασισμού» του δικτάτορα Παπαδόπουλου θα μπορούσε να οδηγήσει στην ανατροπή της ίδιας της Χούντας. Γι' αυτό και πρωτοστάτησε στη λαϊκή εξέγερση του Πολυτεχνείου μαζί με χιλιάδες άλλους αγωνιστές και παρά την υπονόμευσή της απ' τον ρεφορμισμό, επαληθεύοντας σε μεγάλο βαθμό τις απόψεις του.

Στα χρόνια της αστικής μεταπολίτευσης που οφείλονταν στο γεγονός ότι η επαναστατική αριστερά δεν διέθετε ούτε την αναγκαία συγκρότηση ούτε το κατάλληλο μεταβατικό πρόγραμμα, συμμετείχε πρωτοπόρα σε όλα τα επαναστατικά κινήματα από την εισβολή στην Πρεσβεία των ΗΠΑ, τον γιορτασμό της Πρωτομαγιάς ανήμερα που απαγορεύονταν τα πρώτα χρόνια, την οικοδόμηση ενός ταξικού εργοστασιακού συνδικαλισμού, την ανατροπή του αντεργατικού Ν.330, του Ν.815 και πολλά άλλα. Στην προσπάθειά του να χαράξει ένα πρόγραμμα συγκεκριμένων βημάτων για λαϊκές διεκδικήσεις προς την ανατροπή του συστήματος, με τον ακτιβισμό και την υποτίμηση της αυτόνομης ιδεολογικής και οργανωτικής του συγκρότησης έκανε αριστερά και δεξιά λάθη και γνώρισε διασπάσεις. Με την εμφάνιση και νέων επαναστατικών δυνάμεων μετά τη συγκυβέρνηση Τζανετάκη, επιδίωξε από την αρχή την μετωπική συμπόρευση μαζί τους στα πλαίσια της Μαχόμενης Αριστεράς και του ΜΕΡΑ, ενώ σήμερα συμμετέχει σαν ιδρυτικό μέλος στην ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. που

αποτελεί τη σημαντικότερη κατάκτηση της επαναστατικής Αριστεράς στα χρόνια της μεταπολίτευσης και αναγνωρίσιμο τρίτο πόλο στο εργατικό και λαϊκό κίνημα.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ στο τελευταίο ΠΣΟ αποφάσισε πως δεν θα επιτρέψει να περάσει ένα νέο μνημόνιο. Ποιοι είναι οι τρόποι για να επιτευχθεί αυτός ο στόχος;

Πρώτα απ' όλα η ενίσχυση της ίδιας της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. με το σεβασμό των πλειοψηφικών της αποφάσεων και την αποφασιστική της συγκρότηση. Η πλατιά ενωτική της απεύθυνση προς όλες τις αγωνιστικές δυνάμεις. Συγκεκριμένες και καλά οργανωμένες αγωνιστικές πρωτοβουλίες και όχι μόνο θεωρίες και διακηρύξεις.

ergatiki.gr
